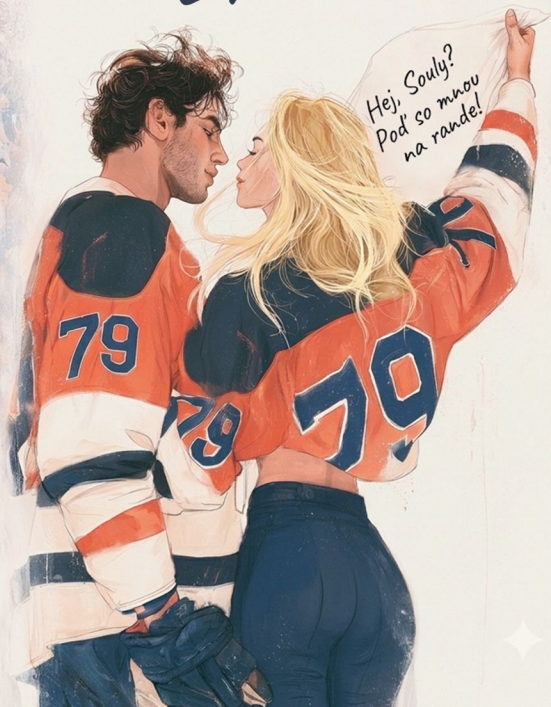

KARIN HORVÁTHOVÁ

NA TENKOM L'ADE

Karin Horváthová
NA TENKOM LADE

NA TENKOM L'ADE

KARIN HORVÁTHOVÁ

aurora

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o.,
v Bratislave v roku 2026.

Číslo publikácie 54.

Jazyková redakcia Mária Pavligová
Jazyková korektúra Veronika Svoradová
Odborná redakcia Mária Koscelníková
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková

Dizajn obálky Matúš Mládek
Obrázok na obálke bol vytvorený
pomocou umelej inteligencie.
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2026 Karin Horváthová

Slovak edition © Vydavateľstvo AURORA 2026

Kniha **ISBN 978-80-8250-170-0**
eBook **ISBN 978-80-8250-171-4**

Venujem svojej starkej.

Ďakujem, že si ma vychovala a že si tu vždy pre mňa.

ZÁPAS: CAROLINA TORNADES VS NASHVILLE HUNTERS

[3 : 0] [1 : 2] [1 : 1]

„Dempsey, v otváracom kole novej sezóny nám Tornáda dokazujú, že s nimi treba rátať. Už úvodná príprava ukázala, že letná prestávka tímu pod vedením trénera Coltona prospela, a my sme tak svedkami ich pomerne suverénneho výkonu.“

„Vieš, čo ma však zaráža najviac, Matthew? Ako výnimočne si rozumejú Anderle s Dušičkom v druhom útoku. Slovenskí krajanovia zbierali body v takmer každom prípravnom zápase a dnes sú rovnako zohratí.“

„V prípade Anderleho by som sa nečudoval. Iste, po skončení sezóny bolo predĺženie jeho zmluvy s Carolinou neisté, ale svojimi výkonmi v reprezentačnom tíme si napravil renomé. No a čo sa týka mladého Dušičku, bol to risk, ktorý sa Coltonovi vyplatil.“

„Dnes dvakrát skóroval a pripísal si jednu asistenciu. Priznám sa, predpokladal som, že zo začiatku sezóny nebude pravidelne nastupovať, a skôr som očakával, že ho na niekoľko týždňov presunú do AHL.“

„Prečo by to však robili? Nie je na to žiaden dôvod. Dušička s číslom 79 sa aj práve teraz pokúša o prienik do útočného pásma Lovcov, a to, podotýkam, vo vlastnom oslabení!“

„Bol to Anderle, kto mu prihral do vyhovujúceho brejku, no stále v medziach pravidiel, aby nešlo o ofsajd.“

„Dušička sa rúti na brankára Staňu, obalamutí ho šíkovnou sťahovačkou a zasunie puk pomedzi jeho betóny. Strieľa v dnešnom stretnutí hetrik a domáci diváci šalejú!“

„Musíme uznať, toto bola krásna útočná a najmä individuálna akcia.“

„Mladý Valentín rozhodne nebude mať núdzu o fanúšičky. Na sociálnych sieťach som čítal množstvo negatívnych názorov. Oddaní priaznivci Caroliny neboli najšťastnejší, keď sa jeho meno objavilo na súpiske.“

„No predpokladám, že teraz veľmi radi zmenia názor, a dokonca som si istý, že získa vrelé privítanie.“

„A pozrimeže, kamera práve sníma jednu z jeho fanúšičiek. Hrdo sa usmieva do objektívu s transparentnom: *Hej, Souly?! Pod' so mnou na rande.*“

„Hm, Dempsey, vyzerá to tak, že mladému Soulymu sa tu rodí fanklub.“

1:0

VALENTÍN

Nedokážem ovládnuť svoje emócie. Mám chuť od šťastia kričať a zároveň vyskakovať, aj keď počas poslednej minúty ma ktosi narazil o mantinel a moje rebrá by mi to spočítali. Dovalím sa do šatne, sadnem si na svoje miesto a pridám sa k bujarým oslavám môjho nového tímu.

S týmito chlapcami som strávil posledné mesiace a stále si zvykám na to, že tu skutočne som. Ešte pred rokom by som ani nedúfal, že sa mi podarí dostať sa do tímu v najlepšej hokejovej lige na svete. A teraz je to *realita*.

„Dobre, chlapci, výborný kolektívny výkon!“ zahuláka obor Lee, náš kapitán. Pôsobí hrozivo, ale v skutočnosti ma naozaj vrelo privítal. „A veľká pochvala patrí nášmu Soulymu. Nielenže má priezvisko *Dušička*, on do toho na ľade skutočne vkladá celú svoju dušu!“ zakričí a silno zatlieska, burcujúc ostatných spoluhráčov, ktorí sa k nemu pridajú a prekrikujú sa jeden cez druhého.

Prijímam ich pochvaly, až sa napokon ozve Ronie a chytiť ma okolo pliec. „Vieš, tak som rozmýšľal, ani sme ťa poriadne nestihli privítať u nás v Caroline,“ začne hovoriť a ja už tuším, čo sa mi snaží naznačiť.

Neminie ma uvítací rituál a zrejme by som sa po všetkých tých odstrašujúcich historkách mal obávať. Som však

z toho čudne nadšený. Chcem to zažiť. Pretože toto všetko je z môjho pohľadu stále neuveriteľné.

Žijem svoj sen. Vlastne som dosť šťastný bastard, ak by som to mal pretlmočiť do Leeho slov.

„Čo povieť, chlapci, aké najlepšie privítanie by si náš Valentino zaslúžil?“ naťahuje ma a obzerá sa po spotených hráčoch z nášho tímu, ktorí sedia na lavičkách a mimovoľne sa uškŕňajú.

Pozriem sa na Severa, s ktorým nám to v druhom útoku celkom klope. Nestihli sme sa poriadne zoznámiť po osobnej stránke, no jeho vzostup som sledoval aspoň z diaľky. A teraz spolu hráme na jednom ľade v červeno-čierno-bielych dresoch.

„Zazreli sme, že máš v hľadisku aj nadšenú fanúšičku,“ podotkne a chlapi sa zarehocú. Zaregistroval som ju tiež, no iba na pár sekúnd. Venoval som sa svojej hre a väčšina ľudí, ktorá ma sprevádzala touto cestou, mi vždy prírvukovala, že s narastajúcim úspechom pribúdajú aj väčšie nároky a rovnako ženy, ktoré ma budú zvádzať. „Navrhujem, že keď ťa tak pekne vyzvala, mal by si ísť,“ dokončí Ronie.

„Samozrejme, je to dobrovoľné,“ vloží sa do toho aj Lee a všetci ostatní Ronieho za jeho nápad podporne potľapkávajú po pleci.

Sever na mňa mrkne jedným okom, prevlečie si cez hlavu dres so svojím číslom a tiež sa do toho zapojí. „Nespomínam si, že by si bol taký ohľaduplný, keď som sa s holým bimbom preháňal po ľade.“

Šatňou sa ozve veselý rehot, a tak sa zachovám ako chlap a zdvihnem obranne ruky dohora na znak vzdávania sa. Vlastne som ani nemal v úmysle odporovať im. So ženami som celkom neohrabaný, no rád splním túto ich požiadavku.

„Ja s tým nemám problém. Pôjdem s ňou na rande,“ ležérne myknem plecami. Od chlapov si tak vyslúžim

pochvalný hvizd a naše oslavy víťazstva pokračujú až do neskorej noci.

Sadneme si do baru, popíjame a uvoľnene sa rozprávame o všeličom. Nasávam do seba víťaznú atmosféru. Morálka v tíme sa zlepšila o sto percent. Keď mi tréner Colton krátko pred začiatkom sezóny zavolať, aby mi oznámil, že ma napíše na súpisku, padol mi zo srdca obrovský kameň. Dúfal som v to. Celé leto som sa u nás doma tvrdo pripravoval a snažil som sa veriť vo svoje šance. Jedna moja časť tomu nedávala príliš veľkú nádej. Predsa len po Severovom návrate som nemal mať v tíme voľné miesto. Lenže tréner ho pre mňa našiel.

Pred tromi rokmi som bol draftovaný z tridsiateho miesta. Nebolo to nič svetoborné, ale veril som, že tvrdou prácou by sa mi tento sen mohol jedného dňa vyplniť. Stále totiž vo mne drieme ten malý chlapec, pre ktorého hokej znamená jediný zmysel života.

Vezmem si od barmana nealkoholické pivo a akurát vtedy sa pri barovom pulte zjaví aj Sever so svojou priateľkou. Pobožká ju do vlasov a potom sa mi obaja prihovoria. „Tak na nás! Nech je pre nás sezóna taká úspešná ako dnešný zápas!“ zdvihne svoj pohár do vzduchu a ja ho napodobním.

Hovoríme spolu po slovensky. Je zvláštne, že nikdy predtým sme sa nestretli. Prvýkrát sme sa osobne zoznámili až tu v Amerike. Hrával som v jeho formácii po tom, ako si zranil ruku a vyradilo ho to na niekoľko týždňov.

Viem, že Delilah najal Colton, aby s ním pracovala, ale príliš som sa do toho nemiešal. Nestarám sa do cudzích záležitostí. „Nikto nemá rád prehry,“ reagujem a podvedome sa zamračím. Prehra bolí. A najmä, ak ju spôsobím ja. Nechcem byť *neužitočný*.

„Pozri, Duša,“ pomenuje ma slovenskou prezývkou, „je normálne, že počas sezóny prehrá každý s každým. Dôležité

však je, aby sme tých prehíer nemali na konte viac ako oni,“ začilozofuje po anglicky. Zjavne je už mierne pripitý.

Prikývnem, akože jeho slovám rozumiem.

„Och, pozrime sa, akého mám doma šikovného filozofa,“ zasmeje sa Delilah a objíme ho okolo pásu. Opäť ju pobozká a mne sa začne za rovnakým vyznaním lásky. Keď sa zamilujem, som v tom až po uši. Možno by som láskou ohrozil svoju kariéru.

A čo je viac? Láska či kariéra? Netuším. Mám v tom zmätok. Láska totiž nikdy nepatrila k veciam, ktorých by som mal dostatok. Azda aj preto sa vždy viažem viac, ako by sa patrilo.

„Ja ti držím palce. Som rád, že ti dal Colton šancu,“ prehovorí a ja viem, že to myslí úprimne.

Rád mu to oplátim rovnakou mincou. „Je naozaj skvelé vidieť vo veľkej Amerike človeka, ktorý rozumie mojej rodnej reči.“

„Takže im poďme všetkým nakopať zadky!“ zahuláka nahlas a zoširoka sa na mňa usmeje. „Na budúci rok prinesieme domov na Slovensko Stanley Cup. Máš rád halušky?“ prejde pohotovo znovu na slovenčinu. Rýchlo prikývnem. „Budeme z neho ešte spoločne bryndzové halušky. Ja ti nahrám, ty strieľaš. Colton to vymyslel parádne,“ rozplýva sa, zatiaľ čo tmavovláska pri nás postáva s trochu nechápavým výrazom. Nakloní sa k nej a pretlmočí, čo mi práve hovoril.

Medzitým sa k nám dovalí aj Ronie. Šibalsky zdvihne obočie a zavesí sa mi na krk. „Nedoriešili sme to tvoje rande,“ pripomína mi. „Ak sa s tým transparentom objaví na štadióne ešte raz, niekto z nášho tímu ju osloví a dohodne potrebné detaily.“

„Ďakujem, Ronie, som rád, že ti tak veľmi záleží na mojom milostnom živote,“ uťahujem si z neho, keďže je viac

pod parou ako Sever. Ja som zatiaľ triezvy. Mám strach, že by ma nejaký chybný krok mohol stáť miesto v zostave.

Nie raz mi bolo vyčítané, že som príliš opatrný. Vrátiť sa na farmu by znamenalo krok späť. A ja už nemám silu robiť *kroky dozadu*. Musím ísť dopredu. Len tak sa dá v tomto športe uspieť.

„Ronie má hlavne problém nájsť si frajerku. Ako starší pán už nemá toľko mladých fanúšičiek, ktoré by sa okolo neho motali, nie je tak?“ rypne si do neho Sever a všetci sa zasmejeme.

„No dovoľ!“ ohradí sa. „Ako jediný sa iba snažím dodržiavať klubové rituály. Náš Souly si zaslúži okúsiť pravú NHL tradíciu, no nie?“

2:0

VALENTÍN

Predtým

Sedím pred ženou, ktorá sa na mňa milo usmieva a prihovára sa mi ešte milším tónom. Takým tým materinským, ktorý by mal byť upokojujúci. Podľa nej sa nemám ničoho obávať. Je to dôverný rozhovor. Len medzi nami dvomi.

Ja už však nedôverujem nikomu. Toľkokrát ma ubezpečovali, že to bude iné. Ale nikdy sa to nezmenilo. „Čo máš rád? Čo rád robíš?“ položí mi dve otázky naraz, aj keď mi tvrdila, že sa bude pýtať iba po jednej.

Ďalšie klamstvo. Dospelí veľa klamú. To som sa už stihol naučiť.

Premýšľam nad svojou odpoveďou. Napadne mi len jedna vec. A tak ju vyslovím. Sčasti preto, lebo nemám tieto rozhovory rád. Nie sú skutočné. „Hokej. Rád pozorujem hokejovú hru, prácu s pukom. Je to neuveriteľné. Hokejisti sú pre mňa superhrdinovia,“ odvetím.

Kedykoľvek som bol doma sám, zapol som si hokej. Potom som už totiž nebol *sám*. Predstavoval som si, že som na ľade spolu s nimi. S chlapmi s prilbou, hokejkou a na korčuliach, ktorých nikdy nezastavil žiadny tvrdý úder a náraz o mantinel.

„Čítala som tvoju slohovú prácu,“ ozve sa a ja sklopím pohľad do zeme. Je to zahanbujúce. Možno som si na tom

zdrapé papiera vyliat svoje srdce. Ale urobil som to len preto, že papier znesie veľa.

Keď sa sťažujem ďalším deťom, pripadám si ako plačko. Máme to rovnaké. Sme nechcenými deťmi. Nikto nás nechce, preto sme tu. Je to tak. Učím sa predstierať, že ma to vôbec netrápi. „Naozaj by si chcel hrať?“ spýta sa ma. Nájdem odvahu pozrieť sa jej do očí.

Prirýchlo prikývnem. Nezamýšľam sa nad tým. Pozoruje ma a potom sa na mňa opäť prívetivo usmeje. Viem, čo ten úsmev značí. Lutuje ma. Ten sloh je len hlúpy sen, ktorý sa nikdy nesplní.

Mám osem rokov. V živote som nestál na korčuliach. A s týmto športom sa predsa začína skôr. Kto by ma to asi tak naučil? „Dobre, pokúsim sa niečo zistiť,“ povie a mne to dodá nádej. Mám jej veriť? Klame, aby som sa cítil lepšie?

Vychovávateľka Elenka sa k nám správa pekne. Niekedy mám však pocit, že nám sľubuje veci, ktoré nemôže splniť. Som len decko s hlúpyimi snami. „Zajtra ťa príde pozrieť tvoja mama. Chceš sa s ňou stretnúť?“ z ničoho nič mi položí otázku.

Moja mama. Opäť prikývnem. Možno to tentoraz bude iné. Keď tu bola naposledy, tvrdila, že sa zmení. Čo ak sa naozaj zmenila a prišla mi to oznámiť?

Môj najväčší sen je nielen stať sa hokejistom, ale tiež mať rodičov, ktorí ma ľúbia a podporujú ma na zápasoch. No keď som to vyslovil pred jedným zo starších chalanov tu v decáku, vysmial sa mi do tváre.

So snami som už teda dosť opatrný.

Teraz

Vyhrali sme ďalší zápas v rade a priznávam, že som tľpol, či sa to neznáme dievča znovu objaví v hľadisku s tým svojím

transparentom. Je to celkom úsmevné. Transparenty sú síce milé, ale nezvykneme na ne reagovať. *Väčšinou.*

Nechýba jej odvaha, ale prečo práve ja? Mohla si vybrať kohokoľvek z tímu, nie nováčika, ktorý sa k Tornádam pridá len nedávno.

Sedím v taxíku a počúvam svoju obľúbenú pesničku. Z toho rande som nervózny a roztržitý. Nechcem byť prehnané zdvorilý. No ženám sa darí vyvolávať u mňa rozpaky. Hlavne tým suverénnym, ktoré sa neboja byť odvážne.

Tím ju oslovil a ona súhlasila. S pozvaním to myslela seriózne, a to som si sprvu myslel, že jej ide len o zviditeľnenie sa. Každý urobí pre viac lajkov hocičo, len aby sa dostal do kurzu. Sociálne siete príliš neriešim, aj keď práve vďaka nim som mal možnosť zoznámiť sa s Marylou.

Má zamknutý profil, takže okrem jej profilovej fotky som toho veľa nezistil. Som rád pripravený a za iných okolností by som do niečoho podobného nikdy nešiel. Nie je to môj štýl. Ale je to uvítací rituál a ja túžim byť súčasťou Tornád.

V hokejovom svete je táto úloha dôležitá. Hovorím si, že až potom bude skutočne jasné, že k nim patrí. Aj keď je to za cenu nedobrovoľnej schôdzky s dievčaťom. *Veľmi pekným dievčaťom.*

Dorazila skôr ako ja, postáva pred reštauráciou, v ktorej sa máme stretnúť. Nemám na ňu kontakt, do organizovania sa naplno vložil Ronie. Vraj to malo byť zahalené rúskom tajomstva, aby som si to viac užil.

Vystúpim z auta, poriadne sa nadýchnem a rukou siahnem na ubolené rebrá, ktoré sa od včerajšieho zápasu ešte nestihli poriadne zahojiť. Blondína s rozpustenými vlasmi sa s mobilom pri uchu prechádza sem a tam, pochoduje a čosi vysvetľuje.

Nechcem ju vyrušiť, preto sa postavím neďaleko a mlčky ju pozorujem. Je útla, štíhla, s pekne tvarovanými bokmi,

ktoré jej zvyrazňujú elegantné nohavice s vysokým pásom. Stojí otočená chrbtom ku mne, ale spoznal som ju, keď sme okolo nej prechádzali autom. Za posledných dvadsaťštyri hodín som si prezeral jej fotku dosť často.

Náhle sa zvrtné čelom ku mne, zastane a zdesene na mňa vytreští oči. Takmer akoby zazrela ducha. Váham, či k nej prikročiť. Ona narýchlo zloží, telefón zasunie do malej čiernej kabelky a podíde bližšie ku mne.

Nadvihnem k nej pravicu. „Zdravím ťa. Som Valentín,“ predstavím sa jej.

Zahryzne si do ružových pier a potom vyčaruje oslnivý úsmev. Nie je nízka ani vysoká, tipoval by som na takých stosedemdesiat centimetrov. Pri mojich takmer dvoch metroch celkom zanedbateľná výška, pretože ju prevyšujem o hlavu. „Marylou Jenkinsová,“ zareaguje a vysloví celé svoje meno.

„Nemali by sme ísť dovnútra?“ ohlásim sa, keď mi potrasie pravicom a trochu neisto prestúpi z nohy na nohu. Zdá sa mi správne zahrať sa na gentlemana, a tak urobím krok vpred, otvárajúc pred ňou dvere do reštaurácie.

Pochopí to a prekročí prah. Máme tu rezerváciu, spoločný darček od tímu, a keď sa usadíme pri našom stole, čašník nám ako malú pozornosť prinesie ustrice lásky. Dokážem si predstaviť, že aj toto majú na rováši oni, a v duchu im nadávam do dementov.

Dievča sa totiž zhrozene zadíva na tácku s ľadom a mne je jasné, že morské plody ju asi neohúrili. O niekoľko sekúnd sa na našom stole zjaví aj šampanské s jahodami a ja nahodím útrpnú grimasu. Prekrútim očami a zahanbene si zašomrem popod nos, čo si všimne aj ona a uškrnie sa.

Sedíme oproti sebe, kým jeden z nás nepreruší otravné ticho. „Na stupnici od jedna po desať, ako veľmi je trápne, že tu si dnes so mnou?“ prekvapí ma otázkou a uvoľnene

sa usmeje. Má krásny úsmev. Taký detský, hravý a jednoducho šťastný. Rukou si prehodí blondavé vlasy z pleca, aby si nejako zamestnala ruky.

Celú si ju ešte raz prezriem a nakoniec si hovorím, že zo všeobecného hľadiska by som ju mohol považovať za svoj typ. Je krásna. A dievčatá ako ona rozhodne nemôžu mať núdzu o chlapov. Tak kvôli čomu pozvala na rande práve hokejistu, ktorý ešte nič poriadne nedosiahol?

„Asi tak sto. Približne,“ prstami vo vzduchu naznačím odchýlku a v nás oboch to vyvolá pridusený smiech. „Takéto otvorené pozvanie som ešte nikdy predtým neprijal,“ priznám sa jej a uvoľnene sa opriem do svojho čalúneného kresla.

Pohráva sa s prsteňmi na svojich prstoch a uprie na mňa jasnomodré oči. Udivuje ma ten nevinný pohľad v nich. „A ja som ešte nikdy nepozvala von hokejistu. Ale celkom čestne prehlasujem, nie som žiadna bláznivá stalkerka.“ Skutočne si položí ruku na srdce. Jej gestá a slová mi pomáhajú necítiť sa pod tlakom.

„Si si vedomá, že presne to by povedala každá stalkerka?“ zavtipkujem. Naše oči sa stretnú. Možno dnešný večer nebude až taká katastrofa.

3 : 0

MARYLOU

Sedíme oproti sebe a ja si neviem pomôcť, musím si ho poriadne prezrieť. Sledujem líniu jeho tváre – ostro rezaných čelustí a dohľadka oholenej brady. Dal si tú námahu, aby sa pred naším dnešným stretnutím zbavil strniska. Hľadím mu do tmavých očí, do najtmavších očí, aké som kedy vo svojom živote videla.

Prichytím sa pri tom, ako naňho zízam, preto sa rýchlo nakloním k svojmu poháru a ovlažím si hrdlo. Jeho oči sú čímisi jedinečné, tak krásne hlboké. Už len jeho pohľad vzbudzuje dôveru.

Stále som mimo z toho, že sa mi to podarilo. Bola to predsa len stávka. Ani vo sne by mi nenapadlo, že nakoniec so mnou pôjde niekam von. Som jeho fanúšička. Teším sa z každého jeho úspechu. No ísť s ním na rande? *Toto sa asi vážne nedeje.*

Vyberieme si z jedálneho lístka a on sa mi prihovorí. Nepatrím k hanblivým ženám. Dnešné stretnutie je výnimkou z mnohých a pravdepodobne sa mi to už viackrát nepodarí, musím teda využiť túto obrovskú príležitosť. „Aké to je hrať v NHL?“ preruším ticho. Na moje prekvapenie je skôr plachý.

Nesrší z neho rovnaké sebavedomie ako na ľade. Čudne mi to imponuje. Asi mám slabosť na hokejistov, ktorí v prítomnosti ženy nie sú až takí dominantní. Alebo mám

jednoducho slabosť na Valentína Dušičku. „Splnenie sna. Som chlapec zo Slovenska. To, že som tu, je niečo ako získanie medaily,“ hovorí a znie úprimne. Je mi jasné, že to nie je len pre efekt, aby na mňa zapôsobil. „Stále si na tento svet zvykám, popravde,“ prižmúri viečka s dlhými mihalnicami.

Nasucho prehltne. Oči mi zbehnú k jeho silným a žilnatým predlaktiam, ktoré mu vykúkajú z vysúkaných rukávov košeľ, a v lone pocítim horúčavu. Mala by som krotiť svoje reakcie a zabrániť telu, aby naňho takto citlivo reagovalo. Lenže nejde to. Po dlhej dobe som vonku s chlapom, ktorý sa mi skutočne veľmi páči.

„Hokejový svet? Nie si v ňom už pridlho na to, aby si si naň zvykal?“ zareagujem a pokúšam sa tváriť prirodzene.

Opre sa lakťom o stôl, podloží si bradu rukou a uprie na mňa zrak. Inštinkt mi nahovára, aby som sklopila oči do zeme. Neurobím to. Odolávam horúčave, ktorá mi kľže od ramien až ku krku. Páči sa mi udržiavať s ním očný kontakt. „Asi áno. Stále však poriadne neviem, ako to tu chodí. Neverím svojmu šťastiu,“ zahlási a ja ho neveriacky počúvam. Znie neisto. To je zvláštne. Športovci na jeho úrovni si väčšinou sú istí sami sebou, nie? Či je to opäť len klamlivé zdanie?

Vždy som mala dojem, že títo ľudia sú od nás, bežných smrteľníkov, na míle vzdialení. Akoby ani neriešili problémy, s ktorými sa denne potýkame my ostatní. Niežeby som tie svoje označovala špeciálnou kategóriou.

„To nebolo šťastie,“ oponujem mu. „Tvrdo si drel a nakoniec si sa sem dostal. Tvoje výkony a hru sledujem už dlhšie. Zaslúžil si si miesto v Caroline.“

Na minútu vyzerá prekvapene, no hneď nato ma dokonale odzbrojí svojim rovným chrupom. Ten úsmev. Pôsobí tak nesmelo a zároveň hravo. „Ty ma sleduješ?“ zavtipkuje a znovu sa žiarivo usmeje.

„Zabudol si?“ pýtam sa a ukážem na seba prstom. „Som fanúšička!“ pripomínam mu, ako keby zabudol, s akým transparentom som stála na štadióne jeho tímu.

Potrasie hlavou, na tie husté uhladené hnedé vlasy musel dozaista minúť celkom veľa gélu. Teší ma, že si dal kvôli mne takú námahu. To je divnejšie ako fakt, že ja mám prehľad o jeho výsledkoch. „Prečo ja? Veď som len nováčik. Ešte som nič poriadne nedosiahol,“ ozve sa nečakane.

Nech som si predstavovala našu schôdzku akokoľvek, určite to nebolo takto. Páči sa mi jeho herný prejav. Nie je individualista. Za tím by sa aj zodral. Ale ako človek? Po tejto stránke nemám absolútne žiadnu predstavu, aký je.

„Videla som ťa počas zápasu a začala som ti fanúšiť. Nie je to žiadna veda. Štatisticky ľudia dlho nepremýšľajú, kým sa stanú podporovateľmi slávnych osobností,“ odpoviem pohotovo.

Podvihne klenuté tmavé obočie. „Slávna osobnosť,“ zopakuje po mne a nahlas sa rozosmeje. „Vraj štatisticky,“ vraví si sám pre seba, dobre sa zabávajúc na mojich slovách.

„Keď ľudia vložia do svojej vety slovo *štatisticky*, znie to sofistikovanejšie, takže...“ rozhodím rukami vo vzduchu a myslím, že práve tu sa to počiatočné trápne ofukávanie medzi nami dvomi zlomí.

Nakloní hlavu, pozoruje ma. Pravdepodobne robí to, čo pred chvíľou ja sama. Skúma ma. Hodnotí. Aká som z jeho pohľadu? Vážne ma to zaujíma. Páčim sa mu rovnako ako on mne? „A čím sa živíš ty? Mám dojem, že si vo väčšej výhode, keď už o mne toľko vieš,“ prekvapí ma otázkou.

Opäť si odpijem zo sladkého šampanského. „Neviem o tebe takmer nič. Len to, že v hokeji si jeden z najlepších,“ vyslovím a možno by som mala byť preto v rozpakoch, ale nie je to tak. Je fajn povedať také niečo svojmu obľúbenému hráčovi.

A, ktovie prečo, zároveň sa neponáhľam s rozprávaním o sebe. Akoby bolo bezpečnejšie, keď bude hovoriť iba on.

Čašník nám prinesie večeru, a tak našu konverzáciu na niekoľko minút odložíme. Keď dojeme, spýta sa ma, či by som sa nechcela na chvíľu prejsť. Skontrolujem čas na hodinkách – stále som v časovom limite. Pre istotu však napíšem Jessie, či je doma všetko v pohode. Odpovie mi zdvihnutým palcom, prechádzku mu teda odobrim a spoločne vyjdeme von. Oblečíme sa a kráčame bok po boku zaľudnenými večernými uličkami.

Srdce v mojej hrudi stále nenašlo pokoj. Kedykoľvek sa ku mne priblíži, pocítim zvýšený tep. Jeho blízkosť ma vyvádza z miery. Plávam v tom viac, ako by sa patrilo. Nesmiem to robiť. Onedlho sa tento večer skončí a ja ho znovu uvidím už len na obrazovke. Spomienky na dnešok si uchovám bezpečne vo svojej hlave. Tie mi nikto nevezme.

„Takže ti nechýba odvaha. Neviem, či by som sa dokázal postaviť pred všetkých ľudí s takou otvorenou žiadosťou,“ osloví ma a zastane oproti mne. Nikdy som nemala komplexy zo svojej výšky, ale jeho statná postava stojaca oproti mne... *vnímam ju všetkými svojimi zmyslami.*

Robustné plecia, široká hrud', dlhý krk s poskakujúcim ohryzkom. „Bola to prehraná stávka s mojou kamarátkou. V skutočnosti som nebola odvážna, iba trafená,“ prezradím mu, lebo nechcem klamať o pravom dôvode, prečo som sa objavila v hľadisku s tým transparentom.

Zarehni sa. Zakloní hlavu dozadu a jeho smiech znie tak uvoľnene, že ním nakazí aj mňa. „Predpokladal som skôr, že si chceš nahnať sledovateľov.“

„No dovoľ! Za celý večer som sa na telefón nepozrela ani raz,“ bránim sa.

Prikývne. „Takže si jedna z tých, ktoré nevlastnia telefón,“ zatvári sa šalamúnsky, pričom premáha smiech.

Priblížim sa k nemu, zrejme mu tým naruším osobný priestor. Nezdá sa, že by mu to prekážalo. „Som jedna z tých, ktoré nepotrebujú cudzích ľudí informovať o svojom súkromí,“ postavím sa na špičky a zahlásim mu šepky do ucha, ako keby šlo o prísne strážené tajomstvo.

Odhrne mi prameň blond vlasov z ucha a napodobní ma. Prejdú mnou zimomriavky. „Už chápem, prečo máš súkromný profil.“

„A potom, kto je tu stalker!“ doberám si ho s úsmevom. Páči sa mi tá čoraz uvoľnenejšia atmosféra medzi nami dvomi. Nestihla som poriadne zaregistrovať, kedy k tomu došlo. „Lenže prečo si ma na to rande skutočne vzal? Snažila som sa nájsť dôvod, ale na nič som neprišla,“ zdôverím sa mu s tým, čo ma sužovalo predtým, než som sa tu objavila.

Bola som na vážkach. Sprvu som si myslela, že ide o žart. Niektorí z tých, ktorí ma tam videli, si zo mňa skrátka chceli vystreliť. Jessie ma však donútila, aby som nakoniec prišla.

Čakám na jeho odpoveď. „Bola to úloha od chlapcov, aby som sa stal oficiálnym členom tímu.“

„Hm,“ hlesnem, možno trochu sklamaná skutočným dôvodom, „čiže sme obaja istým spôsobom len plnili stávk. Fajn, že máme ľudí, ktorí nás nútia vychádzať z komfortnej zóny.“

„Rád som ťa spoznal, Marylou,“ povie po chvíli. Je to znamenie, že sa máme rozlúčiť. Zdá sa mi to, alebo tá večera trvala príkrátko? Jasné, to by povedal každý, kto sa musí lúčiť so svojou platonickou láskou.

Horšie je, že toto dnešné stretnutie ma iba presvedčilo o tom, že neľutujem svoj štatistický výber obľúbeného hráča. „Zajtra to tým Pitbulom z Pittsburgu poriadne natri!“ vyzvem ho s pripomienkou na zajtrajší zápas.

Chlapčensky sa uškrnie. „Budem sa snažiť,“ prisľúbi. „Zavolám ti taxík?“

„Netreba. Tu neďaleko mám auto. Bolo mi potešením, Valentín,“ zahlásim a stojím na mieste ako taký tlk. On to však vyrieši za mňa, natiahne ku mne pravicu a ja ho... *pobožkám*. Síce len na líce, ale aj tak sa ledva udržím na nohách.

Priložím pery na jeho hladké líce, srdce mi v hrudi bubnuje ostošesť. Jeho drevitá, podmanivá vôňa mi poštekľí čuchové bunky a z tepla vyžarujúceho z jeho tela sa mi podlomia nohy. Bytostne si uvedomujem jeho blízkosť a to, že ho mám v podstate na dosah ruky.

Páči sa mi, priťahuje ma a chcela by som ho stretnúť znovu. To však asi nebude možné. Nasucho prehltne, odtiahnem sa a čo najrýchlejšie odkráčam k svojmu autu.

Som vykoľajená z vlastných impulzov. Nechala som za seba prehovoriť svoje telo.

Až v aute si uvedomím, že to bola moja jediná šanca, ako sa k nemu dostať bližšie, a už len z toho hľadiska odmietam ten bozk považovať za chybu. Ľudia sa predsa bežne lúčia bozkom na líce, nie? Nie?